

CHƯƠNG MƯỜI

NỢ NƯỚC TRƯỚC NỢ TÌNH

Nguyễn Trường Hân vừa cởi áo giáp thì gia đồng Nghiêm Nghiêm đã mang thau nước đến cho chàng rửa mặt. Trần Quốc Anh còn đứng ngoài lan can chưa chịu vào nhà.

Kể từ khi Trần Quốc Anh đến Mật khu, chiến trường trở nên sôi động. Nguyễn Trường Hân ra mặt công khai đánh với quân Hồ, nên Hồ Quý Ly gửi đại quân tới núi Ba Vì để dẹp « loạn ». Song lần nào cũng như lần nào, binh triều đều bị đánh tơi bời, không còn manh giáp.

Chuyến này Nguyễn Trường Hân và Trần Quốc Anh không chờ bọn Hồ đến Mật khu, cả hai đem binh về ngõ Tràng An, hợp với binh sĩ của Trần Nguyệt Hồ tiến về Tây Đô, gặp ngay bọn Hồ tại Đồng Giao, hai bên giáp chiến...

Quân Hồ đang lúc kéo quân đi, bị đánh bất ngờ nên thua trận đầu. Sau đó tướng Hồ là Đỗ Mãn¹ liền dùng kế nghi binh, một mặt cho binh sĩ rút lui như thua trận thoái đi, một mặt chia quân đi bọc hậu định vây chặt quân Phục Quốc.

Không ngờ Trần Quốc Anh đoán được dụng ý của chúng, nên bàn với Nguyễn Trường Hân và Trần Nguyệt Hồ chia quân

¹ Nhân vật có thật triều Hồ Quý Ly.

ra làm ba cánh, ần núp kín đáo, chờ quân Hồ vừa đi qua không kịp đề phòng, đánh úp sau lưng.

Quân Phục Quốc reo hò vang dậy, do những tay dũng tướng như Nguyễn Trường Hân, Trần Nguyệt Hồ, Trần Quốc Anh ... cầm quân giáp trận, khí thế thật hùng mạnh.

Quân Hồ thêm một lần thua chạy tán loạn. Tướng Hồ thoát được vòng vây, cùng với tàn quân phải bỏ đường cái trốn qua đồng ruộng lẩn về Thanh Hoá.

Quân Phục Quốc thắng trận thu được nhiều xe lương thực, vô số khí giới và binh đầu hàng.

Nguyễn Trường Hân cùng với Trần Quốc Anh đem đoàn quân chiến thắng trở về Mật khu cùng với chiến lợi phẩm. Trần Nguyệt Hồ thu dụng số binh đầu hàng dẫn về Đông Triều.

Đoàn Trí đóng quân tại chỗ thấy hai chủ tướng thắng trận trở về, vui mừng khôn xiết.

Nguyễn Trường Hân giao việc khao quân cho Đoàn Trí. Chàng và nghĩa đệ về tư gia ngơi nghỉ.

Chàng thay áo và tắm rửa xong vẫn chưa thấy Quốc Anh vào nhà, nên toan đi tìm, chợt nghe tiếng vó ngựa dừng trước tiểu kiều. Trông qua cửa sổ, chàng thấy một binh sĩ hấp tấp chạy qua cầu. Chàng cau mày không hiểu có việc chi hệ trọng mà tên binh nọ chạy càn vào gia tư của chủ tướng ? Chàng chưa kịp bước ra hỏi, đã nghe tiếng nói qua hơi thở hỗn hển bên ngoài :

- Kính Tráng sĩ ! Tôi có việc hệ trọng cần trình với tướng công và tráng sĩ.

Vì Trần Quốc Anh đang đứng ngoài lan can, nên tên binh chạy tuốt đến chàng. Nghe nói có điều quan trọng, chàng hấp tấp hỏi :

- Có việc chi hệ trong ?

- Tôi có bốn phen nghe ngóng tin tức bên ngoài thành Tây Đô, vừa hay tin triều đình ra lệnh tróc nã toàn gia họ Hoàng nhưng không hiểu vì lý do gì ? Tôi không dám chần chừ, chạy về đây báo tin với Nguyễn tướng công và tráng sĩ.

Nguyễn Trường Hân đã ra đến bên ngoài, nghe tên binh nói, mặt đổi sắc. Quốc Anh bình tĩnh hỏi tiếp :

- Người anh em biết tin đã bao lâu rồi ?

- Thừa ngày hôm kia. Tôi hay tin thì phóng lên ngựa chạy riết về Mật khu ngày đêm không dám nghỉ.

Nguyễn Trường Hân trấn an nghĩa đệ :

- Quân Hồ mấy hôm bận giao chiến với chúng ta ở Đồng Giao. Có thể cha con Hồ còn bận bịu chưa kịp tróc nã họ Hoàng. Hy vọng chúng ta đến cứu họ kịp thời.

Quốc Anh nói bằng giọng lo âu :

- Nay đã ba ngày rồi ! Em sợ không cứu họ được nữa. Dù sao em cũng phải đến tận nơi xem thực hư thế nào ? Hiền huynh à, chắc em phải đi ngay bây giờ.

Nguyễn Trường Hân ái ngại :

- Hiền đệ vừa đánh trận trở về nên nghỉ ngơi. Anh có sức hơn hiền đệ, anh có thể đi ngay bây giờ.

Quốc Anh cương quyết nói :

- Em không mệt lắm đâu ! Hiền huynh đừng lo cho em. Em rành đường đi đến nhà họ Hoàng, em đến đó mau chóng hơn.

Nguyễn Trường Hân vẫn không an tâm :

- Hiền đệ nên cẩn thận dò dẫm tình hình trước khi đến tư gia Hoàng thượng thư mới được. Anh sợ lão Hồ đã nghi ngờ Hoàng Giáp cầu kết với chúng ta, nên mới xảy ra cố sự.

Trần Quốc Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Cũng có thể Hồ Hán Thương muốn bắt Hoàng tiểu thư vào cung, vì thượng thư Hoàng Giáp đã kiếm có lần lựa việc dâng con từ hai năm qua.

Nguyễn Trường Hân thấy Trần Quốc Anh chưa kịp lau rửa ăn uống đã phải lên đường, nên nóng ruột nói :

- Hay là hiền đệ nên chậm lại, chờ tắm rửa ăn uống qua loa rồi hãy đi.

- Không ! Em nghĩ việc cứu người như cứu hỏa, không thể chần chờ. Em xin giả từ hiền huynh. Em sẽ sớm trở lại để hiền huynh biết tin tức.

Chàng chạy ra trại sau tìm ngựa của mình. Nguyễn Trường Hân cũng chạy theo dặn dò :

- Hiền đệ nhớ bảo trọng lấy thân. Bọn Hồ vô cùng quỷ quyệt. Anh chỉ sợ chúng nghi ngờ thượng thư Hoàng Giáp có dính líu với chúng ta, nên phao tin tặc nã họ Hoàng là để dẫn dụ chúng ta đến đó mà tóm cổ luôn.

Chàng vốn tánh cẩn thận lúc nào cũng nghĩ xa. Trần Quốc Anh cởi bỏ áo giáp, chỉ mặc trong mình chiếc áo lụa trắng. Chàng mỉm cười trấn an vị nghĩa huynh của mình :

- Em có vào Thanh Hoá thì cũng giả dạng thường dân. Bọn Hồ chắc chẳng lưu ý đến em làm gì. Hiền huynh chớ quá lo. Em đi đây.

Chàng dắt ngựa đi trong địa đạo, một lúc ra đến khu rừng thì lên ngựa phi nước đại.

Để tránh tai mắt bọn quan quyền và lính tráng Hồ, chàng lựa những con đường nhỏ hẹp mà đi và cố ý xuyên qua đồng ruộng hay rừng núi, tránh các nẻo đường thị trấn.

Tối đêm đó chàng nghỉ lưng vài giờ nơi một khe núi thuộc huyện Mỹ Lương. Vùng này núi cao chót vót, vách đá sừng sững chạy dài như bức thành kiên cố.

Buổi sớm vàng thái dương vừa lấp ló dưới chân núi, Quốc Anh đã cùng ngựa ruổi giong, khi lớp sương mù còn giăng giăng...

Lòng chàng thật ngổn ngang trăm mối... Chàng không hiểu bọn Hồ bắt tội thượng thư Hoàng giáp về việc không chịu dâng con gái vào cung, hay vì việc cầu kết với nhóm Phục Quốc ?

Trường hợp nào chẳng nữa chàng cũng phải cứu cha con người ấy, vì trách nhiệm của chàng đối với cuộc đời họ. Đừng nói chi đến việc chàng đã yêu Giáng Hương, dù chàng chưa yêu nàng, mà đối với một người vì nước dám hy sinh cuộc đời mình cũng đủ làm cho chàng kính trọng đem hết sức để giải cứu họ.

Chàng đến bến Cần Thủy (thuộc sông Mã) giữa lúc trời còn mờ sương. Đò sang sông chưa thấy ai cập bến.

Quốc Anh nóng lòng cho ngựa đi tới đi lui để tìm thuyền.

Thường khi chàng không lấy đò ở mạn này, vì giòng sông khá uốn khúc, hai bên là triền núi, sự qua lại khó khăn. Chuyến này chàng cố ý lựa khoảng đường kín đáo mà đi, nên phải qua vùng này.

Đang khi nghe ngóng tìm đò, Quốc Anh chợt nghe tiếng đàn bà khóc. Rồi lại nghe tiếng quát tháo y như của bọn cường đạo lục lâm ?

Chàng rất lấy làm kỳ, trong bụng nghi ngờ có điều chi mờ ám, nên lẹ làng xuống ngựa đi thật nhẹ theo hướng có tiếng khóc.

Nơi lỗ trũng giữa hai tảng đá to, Trần Quốc Anh trông thấy hai người đàn bà tay bị trói, đầu gục trên gối. Một người lặng im, một người khóc lóc tỉ tê. Ba tên đàn ông mặt mày hung dữ, quanh bụng vất đầy dao nhọn. Một tên nằm dài dưới đất như đang ngủ. Hai tên kia thì hùng hổ bắt nạt người đàn bà đang khóc :

- Bà lão có chịu im không ? Bà khóc lóc kể lể bọn ta nổi nóng giết bà quăng xuống sông đây.

Người đàn bà vẫn cứ khóc, nói :

- Máy người muốn giết hay hành hạ tôi thế nào cũng được, miễn tha cho cháu tôi, bao nhiêu tiền bạc tôi dâng cho hết.

Một tên nói :

- Tiền bạc dù bà không dâng ra, chúng ta cũng gom lấy hết. Cháu của bà được làm vợ anh cả của ta là sướng nhất đời, bà còn than khóc nỗi gì ?

Lại nghe tiếng người đàn bà thét lên :

- Ai chịu làm vợ quân cướp của giết người như chúng bây !

Một tên cười hì hì :

- Anh ta lấy cháu bà, chớ có lấy bà đâu mà bà chịu hay không chịu ?

Người đàn bà tức giận càng thét to hơn. Chợt có một giọng nói như cung đàn tiếng nhạc thoát ra :

- Cãi vã làm gì với bọn chúng hờ nhữ mẫu ? Con đường con đã chọn rồi, chẳng còn điều gì phải lo nghĩ nữa. Hãy để tâm hồn yên ổn trước khi chết.

Trần Quốc Anh đứng núp sau tảng đá, nghe giọng nói của người đàn bà thứ hai, tay chân bỗng rụng rời.

Giọng nói này chàng làm sao quên được ? Trời ơi, có lẽ nào lại là nàng ?

Chàng lú mặt ra nhìn con người có tiếng nói ru hồn kia là ai ?

Nàng ấy vẫn gục đầu trên gối. Y phục nàng mặc thật lam lũ, đầu tóc rối bời. Nếu không trông thấy đôi tay thon nhỏ trắng muốt của nàng, Quốc Anh đã dẹp nỗi nghi ngờ.

Lúc ấy tên đang nằm vọt ngồi bật dậy và ngáp dài :

- Có đò chưa tụi bây ?

Một tên nghe hỏi, chạy tuốt ra bờ sông nhìn trước nhìn sau ngóng đò. Trần Quốc Anh đang núp sau tảng đá, thấy hấn chạy qua không lẩn tránh kịp, bị hấn phát giác.

Tay chàng vừa nắm chuôi kiếm thì một vật sáng bay xẹt về phía chàng. Tài phóng ám khí của tên nọ kể ra cũng khá thần tốc. Song Trần Quốc Anh chỉ nhẹ nhàng nghiêng mình một bên là tránh ám khí một cách dễ dàng. Đó là một thanh đao ngắn và nhọn.

Thanh đao không trúng được Quốc Anh, bị bắn ra xa và rơi xuống đất gây một tiếng động nhỏ. Cũng may đồng bọn hấn không nghe thấy. Quốc Anh chậm chậm tiến tới...Hấn đi thụt lùi, thụt lùi...

Chàng mỉm cười bước từng bước một... Thái độ của chàng thật khoan thai tao nhã, tay vẫn để trên chuôi kiếm chớ chưa vội vung ra.

Tên cường đạo vừa muốn tung ra một lần ám khí nữa thì thoáng một cái Quốc Anh đã đứng sát bên hấn. Mũi kiếm của chàng dí đúng ngay yết hầu hấn, chàng nói thật khẽ :

- Người anh em chớ động vọng. Khá ngoan ngoãn làm theo lệnh ta thì không đến nỗi phải chết.

Đôi mắt chàng ngời lên khiến đối phương hoảng sợ đứng yên, không dám nhúc nhích. Trần Quốc Anh rút thanh đao nhỏ còn lại trong tay hấn, ra lệnh :

- Quay đầu lại và bước tới cho đến khi ta bảo dừng.

Hắn ngoan ngoãn vâng theo lời chàng. Cả hai đi ra bờ sông và rẽ về bên tả vài bước. Thấy một bụi cây mọc chen với đá, chàng bảo :

- Dừng lại ! Nằm sấp xuống đất, hai tay để lên lưng, đôi chân chụm lại.

Hắn còn ngần ngừ. Mũi kiếm của chàng dí vào cổ hắn. Hơi lạnh từ thanh kiếm toát ra khiến hắn rùng mình. Hắn liền nằm sấp xuống đất và làm đúng theo lệnh của chàng. Quốc Anh lẹ làng giựt dây thắt lưng của hắn xé toạc làm đôi. Trong nháy mắt chân tay hắn bị trói queo. Chàng cho tay vào túi lấy ra cái khăn tay, nhét vào mồm tên cường đạo.

Chàng vừa đứng lên, chợt nghe tiếng chân chạy về phía chàng, đồng với tiếng réo :

- Tứ Quĩ ! Mi ở đâu ?

Sau tiếng kêu, tên cường đạo thứ hai đã trông thấy một người trước mặt hắn...

Hắn nhận ra người này hình dáng thanh kỳ, áo lụa trắng phát phơ như hàng nho sĩ văn nhân. Có điều trong tay con người nho nhã đó có một thanh trường kiếm sáng quắc, lập lòe...

Tên cường đạo chùng chân, không dám bước tới. Hắn hỏi lớn :

- Người là ai ? Thằng anh em của ta đâu ?

Trần Quốc Anh đáp thật tự nhiên :

- Ta có biết gì đâu !

Hắn muốn tin câu trả lời của chàng, bỗng trông thấy cái đầu động đậy nơi lùm cây. Hắn biết ngay là đồng bọn hắn bị người lạ mặt này uy hiếp.

Nhanh như chớp, hai tay hắn vung ra... Hai thanh đao nhọn và bén lao tới như hai vì sao xẹt. Hắn tiếp tục vung ra lần thứ hai...

Bỗng gương mặt hắn xám ngắt, vì bốn thanh đao nhọn đang bay vụt kêu lên bốn tiếng « keng » và rơi xuống đất. Hắn không kịp nhìn con người trước mắt múa kiếm thế nào để đánh bạt ám khí của hắn ? Chỉ thấy người ấy đang mỉm cười với hắn, một tay chống nạnh, một tay chống kiếm dưới đất.

Mặt hắn mỗi lúc một tái thêm. Hắn đứng chết sững !

Một giọng nói ôn tồn phát ra :

- Người anh em không còn món gì để phóng ra nữa phải không ? Nào, bây giờ nên nghe theo lệnh ta, nếu người anh em chưa muốn chết !

Sau tiếng « chết » thanh kiếm trên tay người áo trắng đã kề vào cổ hắn. Hắn trở mắt kinh hãi nhìn con người trước mắt...

Trần Quốc Anh tiếp tục ra lệnh :

- Bước tới và nằm sấp xuống bên cạnh đồng bạn của người.

Hắn ngoan ngoãn vâng theo lệnh của chàng, song đôi mắt long lên giận dữ. Gương mặt rỡ ràng của hắn lúc đỏ lúc tái, trông càng xấu xí thêm.

Quốc Anh cũng lấy thắt lưng của hắn và trói hắn như tên

kia. Chàng nhíu mày vì nhớ mình không còn khăn tay để nhét vào miệng tên mặt rỗ này.

Chợt chàng thấy nơi túi áo hắn có vật gì cộm cộm. Chàng thò tay moi ra... Hoá ra là hai cái bánh ú ! Quốc Anh bật cười :

- Bánh của người hữu dụng lắm đây !

Chàng vừa dứt lời, hai cái bánh ú đã thồn vào miệng của hắn. Tác động của chàng quá nhanh, dù cho hắn muốn la làng hay chống đối cũng không kịp nữa.

Quốc Anh đứng lên tra kiếm vào vỏ đi được vài bước, chợt quay trở lại nhặt bốn thanh đao của tên đại đao.

Chàng muốn xử dụng ám khí của bọn chúng với tên đàn anh của chúng, có lẽ tiện hơn.

Mặt trời đã lên cao. Trên sông bây giờ đã nghe tiếng bì bõm của mái chèo. Quốc Anh bước nhanh về phía thung lũng đá khi này, chàng nghe tiếng càn nhần chưởi rửa vang vang từ xa :

- Tụi ôn dịch ! Hễ ta sai bọn bây đi đâu thì chết dịch luôn, không trở lại ! Tao phải trị tụi bây một lần cho bỏ tật cà kê ! Thật là một lũ chó má !

Hắn lại chưởi một tràng lời thô tục, rồi hùng hổ chạy bắn ra ngoài như muốn tìm bọn đàn em ăn tươi nuốt sống cho đã giận.

Quốc Anh vừa đi trờ tới chưa kịp ần núp, chợt có một người từ trong tảng đá chạy xẹt ra. Càng kinh hãi vung hai tay lên ... Bốn thanh đao nhỏ và nhọn của tên cường đạo khi này bay ra cùng một lúc.

Tên cướp đàn anh vì trong lòng đang căm tức bọn đàn em, lại bị tấn công bất ngờ không kịp tránh né, lãnh đủ 4 mũi đao do Quốc Anh phóng ra.

Tuy nhiên 4 thanh đao không trúng vào chỗ nhược, tên nọ hét lên một tiếng giận dữ, tung ngay một loạt ám khí về phía Quốc Anh. Hấn quả nhiên đáng mặt đàn anh ! Tài ném đao của hấn thật quỷ khóc thần sầu, nhanh không thể tưởng !

Cũng may Quốc Anh đã đề phòng trước. Khi vừa tung 4 thanh đao về phía tên cường đạo, thì thanh kiếm của chàng cũng ra khỏi vỏ.

Và bây giờ thanh kiếm trên tay chàng không khác gì ngọn bút lông để cho chàng vung vẩy những đường rồng bay phượng múa, khiến bao nhiêu ám khí của đối phương bay ra đều bị đánh bật trở lại và rơi leng keng xuống đất.

Tên nọ uất hận hét lên một tiếng, mồm hộc máu tươi. Hấn nhào về phía Quốc Anh... Chàng nhảy thụt lùi, vung tay lên... Nhưng tay chàng chưa kịp xử dụng đường kiếm gia truyền của giòng họ, hấn đã ngã quỵ.

Chỉ vì bốn thanh đao chàng phóng vào người hấn khi nãy tuy không làm chết, nhưng máu đổ khá nhiều làm hấn kiệt sức không còn hung hăng được nữa. Hấn lăn lộn trên vũng máu !

Quốc Anh không chần chừ, chạy nhanh về phía thung lũng đá để cứu hai nạn nhân bị bọn cường đạo bắt giữ.

Chàng ló mặt vào trong... thấy hai người đàn bà vẫn còn ngồi yên chỗ cũ. Một người vẫn còn gục đầu trên gối, y như không thiết gì đến sự việc xảy ra bên ngoài. Còn một người

ngóng cổ đảo dặt nhìn ra... Vừa thấy Trần Quốc Anh xuất hiện, người ấy mừng rỡ kêu lên :

- Tiêu Dao tráng sĩ !

Tiếng kêu của người kia khiến cho người đang úp mặt, ngẩng đầu lên..

Và bây giờ dưới ánh sáng yếu ớt của buổi ban mai hiện ra một gương mặt mà người hùng vừa mới bách chiến bách thắng bên ngoài vụt nghe tâm thần bấn loạn, đứng chết trân một chỗ !

Phải ! Người làm điên đảo thần hồn Trần Quốc Anh không ai khác hơn nàng tiên kiều diễm Hoàng Giáng Hương !

Những tháng ngày nhớ nhung thương tưởng, giờ gặp lại nàng trong lớp áo lụa lem, chàng xúc động bồi hồi không nói được lời.

Giáng Hương đang dọn mình chờ cái chết, bỗng nhiên được cứu. Mà vị cứu tinh lại là người nàng hết sức kính trọng và chan chứa cảm tình. Cho nên nỗi vui mừng làm nàng nghẹn ngào, cũng không thốt ra lời.

Cả hai vụt trở thành hai người câm, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau...

Riêng bà nữ mẫu của Giáng Hương vừa khóc vừa cười, nói kể huyền thiên :

- Bọn chúng bắt tiểu thư buộc làm vợ. Tiểu thư đang liệu bề tự tử. May quá ! Tráng sĩ cứu chúng tôi kịp thời, chứ không chúng tôi chắc sẽ bị chết nhục ! À, làm sao tráng sĩ biết chúng tôi bị bắt mà đến giải cứu vậy ?

Câu hỏi của bà nữ mẫu làm Trần Quốc Anh giật mình, sự nhớ là mình chưa cỡi trói cho hai người. Chàng ngượng ngùng nói :

- Xin lỗi bà nữ mẫu và tiểu thư. Chỉ vì tôi không tưởng tượng được gặp bà nữ mẫu và tiểu thư trong hoàn cảnh này nên tôi mãi ngỡ ngàng quên việc mở trói cho quý vị. Tha lỗi cho tôi.

Chàng vừa nói vừa mở dây trói cho bà nữ mẫu, sau đến Giáng Hương.

Nàng tiên của chàng bây giờ mới cất giọng cung đàn :

- Ôn của tráng sĩ ví bằng trời bằng bể. Trọn đời thiếp không dám quên.

- Có gì đâu mà tiểu thư nói quá lời ? Tôi tình cờ đi ngang qua đây, nghe tiếng khóc nên mon men đi theo để tìm hiểu việc gì xảy ra, bất ngờ giải thoát được hai vị khỏi tay bọn cường đạo. Tôi thiết tưởng người nào khác khi gặp trường hợp như tôi cũng phải ra tay cứu giúp. Xin tiểu thư đừng quá bận tâm.

- Chẳng hay tráng sĩ đi thăm ai ở vùng này ?

Chàng nhìn nàng thân thiết đáp :

- Tôi được mật báo quân Hồ đến vây tư dinh Hoàng lão thượng thư, nên vội vàng trở về Thanh Hoá để biết rõ tình hình mà giải cứu. Chẳng ngờ trên đường đi lại gặp tiểu thư. Phải chăng là tôi đã quá trễ ? Vậy Hoàng thượng thư hiện giờ ra sao ?

Lệ rưng rưng khóe mắt, Giáng Hương nghẹn ngào tường thuật :

- Chúng đến nhà bắt cha con thiếp về tội « Cha thiếp lần lựa việc tiền cung con gái ». Sự thật chúng nghi ngờ cha thiếp có liên lạc với nhóm Phục Quốc, nên mượn cớ bắt tội việc nợ, mà cũng để điều tra coi hư thực thế nào ? Trong lúc cấp bách có con a hoàn Tiểu Trang xin cha thiếp cho nó giả làm con gái gia chủ, để bà nhũ mẫu đưa thiếp đi trốn. Mới đầu thiếp không chịu. Nhưng cha thiếp khóc, nói rằng :

« - Nếu như con theo chúng vào cung, tức là đem tâm thân bằng trinh dâng cho bọn tiểu nhân, thì dù cho ta có yên lành ở xá nhà cũng không thể sống được. Chi bằng sẵn có Tiểu Trang chịu nhận thế con, để con có thể trốn về quê ẩn náu. Cha tin rằng nhóm Phục Quốc hay tin này thế nào cũng tìm cách cứu ta.

Thiếp vẫn còn băn khoăn chưa chịu đi, nói với cha :

« - Nhỡ như cha con già Hồ nhận ra Tiểu Trang không phải là con, chúng tức giận xử tội cha và cả Tiểu Trang cũng không thoát chết. Con không thể nào để cả hai vì con mà chết.

Cha thiếp cười dòn, bảo :

« - Dĩ nhiên khi quan quân đến nhà bắt con, ta sẽ nói « con vắng nhà, Tiểu Trang không phải là con ». Bọn họ không biết mặt con, lại trông thấy Tiểu Trang khá xinh đẹp, ăn mặc sang trọng, nhất định cho lời ta là giả dối, tất chúng sẽ bắt đi. Chừng nào cha con già Hồ biết nó không phải là con, thì lỗi bắt làm người ấy không phải là ta đã dối gạt bọn chúng.

Thấy thiếp còn ngần ngại, cha thiếp nghiêm giọng bảo :

« - Phận làm con phải biết vâng lời cha mẹ. Con và bà nhũ mẫu kíp rời khỏi nhà ngay đi. Bọn quan quân sắp sửa đến nơi

rồi, chớ có chần chờ ! Khi nào chúng chưa bắt được con, chúng chưa giết ta đâu ! Và nhóm Phục Quốc chắc chắn sẽ cứu ta kịp thời.

Thế rồi thiếp và nhũ mẫu hoá trang xấu xí, ăn mặc nghèo nàn, lén ra ngõ sau. Lúc ấy bọn quan quân triều đình đã rần rộ kéo tới. Thiếp và nhũ mẫu chưa kịp rời dinh, đành ản núp trong vườn. May sao chúng vào nhà bắt cha thiếp và Tiểu Trang dẫn đi không lục soát nghi ngờ điều gì.

Chờ chúng đi rồi thiếp và nhũ mẫu trở vào nhà lấy một ít hành trang và tiền bạc, chờ đến khuya mới trốn đi.

Vì không quen đi bộ, lại không biết đường đi, nên chúng tôi cứ phải hỏi thăm đường, lại không dám đi đường cái sợ gặp bọn quân lính triều đình, nên nay là đã ngày thứ tư rồi vẫn chẳng về đến đất Trường An. Chẳng rõ chúng tôi có đi lạc đường không ? Chiều hôm qua vừa đón đò qua sông và ghé qua quán nước bên đường để mua thức ăn thì gặp bọn cường đạo...

Giáng Hương kể đến đó nước mắt tuôn rơi lã chã, không nói thêm được nữa. Bà nhũ mẫu nhanh miệng tiếp :

- Quân cướp thật hung hăng, vào quán gặp ai cũng giết. Tôi với tiểu thư tưởng cũng bị mấy mũi đao của chúng. Nào ngờ tên đầu đảng thấy tiểu thư có nhan sắc, nên dự tính đem về làm vợ. Tiểu thư giựt đao của hắn toan bẻ tự tử. Hắn sợ tiểu thư làm càn nên trói tiểu thư và trói cả luôn tôi dẫn đi. Hắn đưa chúng tôi đến trũng đá này thì trời quá tối, đành phải nghỉ lại đây. Chúng chờ sáng ngày đón đò qua sông để về sào huyệt của

chúng

Ngừng một lúc để đè nén cơn xúc động, bà ta tiếp :

- Tiểu thư vì cố ý chết nên không chống đôi chi hết. Còn tôi tuy không sợ chết, song nghĩ thương tiếc một đời hương sắc như tiểu thư phải bỏ mạng vì bọn hôi tanh nên tức tửng ngồi khóc. May sao tráng sĩ đến giải cứu... Thật là ơn của tráng sĩ ví bằng trời bằng bể...

Trần Quốc Anh nói bằng giọng dàu dàu :

- Tôi vì hay tin quá trễ mà để Hoàng thượng thư rơi vào tay bọn gian thần, còn tiểu thư suýt vong mạng vì bọn cường đạo. Thật lòng tôi vô cùng áy náy. Nay gặp được tiểu thư, tôi xin đưa tiểu thư về chốn an toàn lánh mặt, chờ ngày giải cứu Hoàng lão thượng thư, lúc ấy một nhà sum họp.

Giáng Hương trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cha thiếp bảo về quê ẩn náu. Tráng sĩ có thể nào đưa dùm thiếp và nhũ mẫu về Tràng An ?

Trần Quốc Anh hỏi :

- Tiểu thư còn giòng họ nơi quê nhà ?

Giáng Hương cúi mặt giấu đôi hàng lệ, đáp nhỏ :

- Ở quê nhà chỉ còn bà con xa. Chỉ lo người ta nghe cha con thiếp bị triều đình bắt, họ sợ liên lụy không dám chứa mình.

Trần Quốc Anh ngập ngừng nói :

- Tôi muốn bày tỏ điều này, không biết tiểu thư có ưng

chịu không ? Tôi...tôi muốn mời tiểu thư và bà nữ mẫu về Trần gia trang ăn náu...Tôi biết ...tiểu thư rất khó nhận lời. Nhưng bọn Hồ chắc chắn sẽ không buông tha tiểu thư. Cũng có thể hiện chúng đang chờ tiểu thư ở Trường An. Nếu tiểu thư không ngại tấm lòng của tôi, xin hãy về Trần gia trang tạm sống. Nơi đó là chỗ ở an toàn cho tiểu thư trong khi chờ đợi tin tức của Hoàng lão thượng thư.

Thấy nàng vẫn cúi mặt lặng thinh, Quốc Anh nghĩ nàng e ngại vì sự sống chung đụng với mình, nên nói :

- Tôi đưa tiểu thư và nữ mẫu về nhà tôi, nhưng tôi không có mặt ở đó. Từ một năm qua tôi theo đoàn quân Phục Quốc sống ở mật khu. Trần gia trang giao cho một nho sĩ đứng tuổi, cùng với đứa cháu của tôi cai quản. Chắc tiểu thư không đến nỗi e ngại...

Hoàng Giáng Hương ngắt lời chàng trong tiếng khóc :

- Xin tráng sĩ đừng nói vậy ! Tấm lòng cao cả của tráng sĩ nào thiếp không rõ ? Thiếp chỉ lo mình không xứng đáng trước sự chiếu cố của tráng sĩ mà thôi.

Quốc Anh mừng ra mặt, hỏi :

- Tiểu thư đã nhận lời ?

Giáng Hương ngược mắt nhìn chàng, giọng bồi hồi cảm xúc :

- Dù cho trọn đời thiếp làm gia nhân nô tỳ để đáp lại tấm thành tình của tráng sĩ đối với cha con thiếp cũng chưa đủ. Vậy xin có lời nguyện này : « Ngày nào gặp lại cha già, thiếp sẽ xin

phép cha cho thiệp được trọn đời hầu hạ tráng sĩ để đáp lại ân tình này. »

Lời nói của nàng đâu khác gì lời hứa hẹn trăm năm ?

Quốc Anh bàng hoàng tưởng chừng như tai mình nghe điều làm lẫn ? Chàng ngược mắt nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng đỏ au, lệ đoanh tròn trong vắt như những hạt minh châu.

Trông nét ủ dột của nàng dung nhan càng mỹ lệ yêu kiều, làm tim chàng rung động dạt dào...

Cả hai vụt lặng im và không nói thêm lời nào nữa. Mỗi người vương mang một ý nghĩ...

Giáng Hương nhủ thầm trong dạ :

« Mình nhận lời về nhà chàng cũng như đã nhận lời cầu hôn. Phận gái đem thân về nhà một chàng trai là kẻ như đã xuất giá. Dù chưa có sự chấp thuận của cha già, từ đây nguyện thuộc về chàng. »

Rồi nàng lại nghĩ :

« Phận ta được hầu hạ một người quân tử như chàng tưởng cũng quá lắm rồi ! Chỉ sợ mình không xứng đáng với con người cao quý tài ba lỗi lạc như chàng, mà không biết phải làm sao hơn ! ».

Trong khi đó Trần Quốc Anh thì thầm với mình :

« - Ta là một kẻ phạm phu tục tử lỡ bước giang hồ, không danh không phận, mà được một vị tiểu thư con nhà khuê các hứa hẹn trăm năm. Đừng nói chi đến cái nhan sắc thiên kiều bá mị

của nàng đã làm rung động tim ta, nội tâm lòng ái quốc của một bậc anh thư cũng đủ cho ta khâm phục và thương yêu, dù phải vì nàng mà nát thịt tan xương cũng không hối tiếc. »

« - Chỉ e một điều đất nước đang hồi loạn lạc, vua mất ngôi, dân tình khốn khổ, hai tay ta còn nặng gánh sơn hà, chữ tình đành phải gác lại chờ ngày đẹp được bọn Hồ, toàn dân ca khúc khải hoàn, mới có thể cùng nàng đẹp duyên cầm sắt. »

Rồi chàng lại gọi thầm :

« Giáng Hương nàng ơi ! Đòi tôi đã đặt nợ nước trước nợ tình . Mong nàng hiểu cho tôi vì sao chưa thể mở lời cầu hôn. Mong nàng thấu rõ tình tôi, mà không oán trách cho rằng tôi hờ hững thâm tình của nàng .»

Nắng sớm tỏa rực xuống lòng thung lũng, tỏa vào gương mặt của Giáng Hương muôn ánh hào quang, khiến Quốc Anh nhìn nàng mà tâm thần như mê như tỉnh...

Chàng bỗng nhớ đêm nào cùng nàng tiên trên cung Quãng vai kề vai đi thưởng ngoạn phong cảnh. Nàng thỏ thẻ bên tai chàng những lời thiết tha yêu dấu... Chàng hôn trên mắt trên môi nàng những nụ hôn ngọt ngào tình ái...

Nàng tiên ấy hiện đang đứng trước mặt chàng, đang chờ nghe một lời đáp tình sau lời hứa hẹn của nàng.

Nàng chờ đợi chờ đợi...không biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu vẫn không nghe chàng nói tiếng nào ? Nàng tuyệt vọng ngược mặt nhìn lên...bắt gặp đôi mắt chàng đang nhìn mình đắm đuối...

Nàng e lệ trốn ánh mắt ấy, nhủ thầm:

« - Tình chàng đã nói qua ánh mắt, cao quý hơn muôn vạn lời thoát từ môi miệng. Ta thật không xứng đáng với con người văn nhân cao nhã như chàng... »

Bà nhũ mẫu chợt phá tan bầu không khí im lặng của hai người :

- Bây giờ mình theo tráng sĩ về Trần gia trang nhé tiểu thư ?

Quốc Anh và Giáng Hương cùng tỉnh mộng ! Giáng Hương dịu dàng hỏi nhũ mẫu :

- Tráng sĩ đã có lòng giúp chúng ta nơi ăn chốn ở an toàn. Ý nhũ mẫu thế nào ?

- Còn biết gì hơn là hết lòng cảm ơn tráng sĩ.

Quốc Anh cười tươi nói :

- Tôi xin đưa tiểu thư và bà nhũ mẫu vào làng gần đây để tìm chỗ thay đổi xiêm y và nghỉ ngơi. Trong khi chờ đợi, tôi sẽ đi mua thêm ngựa.

Ba người ra khỏi thung lũng đá . Tên côn đồ vẫn còn nằm bất tỉnh trên vũng máu. Quốc Anh muốn đến giải cứu cho y, bỗng nhớ lời bà nhũ mẫu tường thuật khi nãy về sự tàn sát của bọn họ trong lữ quán, nên chàng lờ đi.

Giáng Hương trông thấy kẻ bắt mình nằm không động đậy, máu đào nhuộm đỏ một vùng. Nàng bắt nhẫn đứng nhìn hẩn với ánh mắt xót xa. Bà nhũ mẫu vội kéo nàng đi, nói.

- Để hấn sống thì người vô tội còn bị hấn sát hại. Tráng sĩ giết một người để cứu vạn người. Đó là làm điều nhân nghĩa !

Quốc Anh cũng hiểu bụng dạ nàng thuần lương, không nỡ thấy người chết, nên nói :

- Tôi cũng muốn cứu hấn, song sợ hấn lại đi giết người.

Giáng Hương cúi mặt nói sẽ :

- Tráng sĩ nói phải lắm !

Đang đi Quốc Anh vụt « huýt sáo » lên vài tiếng. Không hiểu từ đâu một con tuấn mã chạy phon phon tới.

Vừa trông thấy chủ con vật hí lên mừng rỡ. Quốc Anh vuốt ve ngựa của mình và nói :

- Người chỡ hai vị khách của ta nhé ?

Chàng cười, quay sang Giáng Hương :

- Con ngựa này khoẻ lắm, có thể chỡ được hai người đi đường trường không biết mệt. Tiểu thư và nhũ mẫu hãy lên yên để nó đưa đi. Tôi có thể đi bộ đến làng gần đây tìm mua thêm hai con nữa...

Bà nhũ mẫu vội ngắt lời chàng :

- Tôi không biết cỡi ngựa đâu. Hãy để tôi cùng tiểu thư ngồi chung vậy.

- Cũng được ! Vậy tôi chỉ phải mua thêm một con tuấn mã, chắc không khó lắm.

* * *

Hai con ngựa đưa ba người về Trần gia trang phải mất 4 ngày mới tới nơi. Chỉ vì cuộc hành trình có hai người đàn bà, nên Quốc Anh phải dừng lại nghỉ ngơi nhiều lần.

Lần đầu tiên lìa xa kinh thành, cũng là lần đầu tiên đến miền rừng núi, cảnh vật hoàn toàn khác lạ, khiến Giáng Hương có cảm tưởng như đi vào một thế giới khác...

Một thế giới mộng ảo không phải của loài người, với những ghềnh đá cheo leo, với những thác nước trắng xóa, với những cành hoa mọc chen trên đá, mây giăng trên đỉnh núi... sương lấp dưới lòng khe...Núi tiếp với mây, mây tiếp với trời... mờ mờ ảo ảo...

Một vùng tịch mịch không người, nhưng vang dội tiếng ca hát của chim muông, tiếng thì thầm của gió rừng...làm cho Giáng Hương như tiêu tan điều phiền muộn, như quên đi nỗi sầu ly biệt với cha già.

Khi vào đến địa phận Trần gia trang, không phải chỉ riêng Giáng Hương sửng sờ trước cảnh vật, mà bà nhũ mẫu cũng buộc miệng kêu lên :

- Tôi tưởng trên thế gian này không ai có được một chỗ ở bồng lai tiên cảnh như vậy !

Mặt trời lúc ấy vừa lung chùng đỉnh núi. Xa xa trông rõ Hồ Nhật Nguyệt lóng lánh dưới ánh thái dương. Toà nhà của Trần Quốc Anh hiện ra giữa những vách núi đá, sân cỏ còn lấp tấp hơi sương...

Bất thần Giáng Hương trông thấy hình dáng một kỵ mã như từ trong sương mây hiện ra...

Người ấy phóng ngựa như bay một lúc đến gần. Giáng Hương nhận rõ là một chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú, mắt cười cùng với môi miệng...dừng ngựa trước mặt nàng.

Quốc Anh vừa thấy người ấy ánh mắt ngời lên, lộ vẻ vui mừng. Chàng tươi cười giới thiệu :

- Đây là cháu của tôi, tên gọi Hùng Phong.

Chàng nói với cháu :

- Còn đây là Hoàng tiểu thư và bà nữ mẫu.

Hùng Phong cúi chào khách, rồi cho ngựa kè một bên ngựa của chú, miệng líu lo :

- Sao hôm nay chú về bất thần không theo kỳ hạn ? Cháu từ trại chăn nuôi về thấy chú từ xa mà tưởng không phải, vì ngựa không giống. Đến khi nhìn thấy ngựa chỡ hai người phía sau đúng là con Phi Phi của chú, cháu không còn nghi ngờ gì nữa. Chuyến này chú sẽ ở lại bao lâu ?

Quốc Anh vui vẻ đáp :

- Ta đưa Hoàng tiểu thư và bà nữ mẫu về đây để lánh nạn Hồ. Ta sẽ ở lại ít hôm để xếp đặt chỗ ăn ở cho khách. Xong việc ta sẽ trở lại mật khu.

Hùng Phong nghe chú nói sẽ ở lại ít hôm, lại nghe báo tin vị tiểu thư đẹp như tiên nga kia sẽ ở lại lánh nạn, trong lòng quá đỗi vui mừng thét lên một tiếng, rồi phóng ngựa như bay một đỗi

mới quay trở lại, miệng cười toe toét.

Giáng Hương cười thật sự. Chưa có lúc nào nàng vui như vậy ! Những chiếc răng xinh đẹp đều đặn như ngọc hôm nay mới có dịp phơi bày, càng làm tăng vẻ khuynh thành đảo quốc trên gương mặt mỹ miều của nàng.

Quốc Anh nhìn nàng cười lòng càng ngất ngây, tưởng chừng như hồn mình thêm một lần bay lên tiên cảnh. Tiếng nói của Giáng Hương ngân bên tai chàng :

- Công tử còn trẻ, tâm tính hồn nhiên quá !

Quốc Anh nghe nàng nói bằng giọng ru hồn thì người như trong cơn mê, không nghe thấy gì cả !

Giáng Hương lại hỏi :

- Chẳng hay công tử có phải là con trai của quan Thượng tướng ?

Bấy giờ Quốc Anh mới giật mình đáp.

- Ồ...Phải ! Chính nó là đứa con duy nhất của gia huynh tôi, nay đã 19 tuổi rồi mà tâm tính rất hồn nhiên. Tuy vậy nó có tài quán xuyến công việc, lại thêm văn võ song toàn. Tiếc rằng cháu tôi lớn lên giữa thời nhiễu loạn, nên cái tài đành mai một.

Nàng thở dài :

- Buồn cho đất nước không có minh quân để cho công tử đem tài năng thi thố với đời.

Lúc ấy Hùng Phong đã trở lại cho ngựa đi song song bên

chú. Quốc Anh đưa mắt nhìn cháu, nói lớn cho cả Giáng Hương cùng nghe :

- Hùng Phong hiện tại là chủ nhân của Trần gia trang, nên có bổn phận tiếp đãi và bảo vệ an ninh cho khách.

Giáng Hương thở thê :

- Thiếp đến đây làm phiền tráng sĩ và công tử quá !

Hùng Phong vốn ít nói, chỉ cười thay cho câu trả lời. Quốc Anh đáp trấn an khách :

- Tôi vắng nhà luôn, thỉnh thoảng mới về đây một lần. Mọi việc trong trang đều do cháu tôi và người quản lý lo liệu. Nay có tiểu thư trông coi nhà giúp, ấy là phước hạnh cho tôi. Sao gọi là phiền đợc ? Chỉ sợ khung cảnh núi rừng làm buồn tiểu thư thôi !

Hùng Phong bây giờ mới lên tiếng với khách :

- Ở đây vui lắm ! Tiểu thư đừng sợ buồn.

Giáng Hương cười tươi :

- Thiếp tin lời công tử lắm !

Quốc Anh thấy tâm tánh cháu hồn nhiên gây đợc niềm vui cho người mình yêu, trong lòng lấy làm hoan hỉ.

Như vậy chàng không còn lo gì những lúc xong pha ngoài chiến trường. Như vậy chàng yên tâm trả nợ nước. Nợ tình hẹn lại mai sau...

Người chàng yêu đã nói lời thệ ước. Người chàng yêu hiện

về sống trong ngôi nhà của chàng. Nàng sẽ thích trang trại này...khung trời này...

Hơn 10 năm qua tòa nhà thơ mộng chờ đợi một nữ chủ. Hơn 10 năm qua trái tim của một kẻ sĩ chờ đợi người tình...

Bây giờ trong phút chốc đã có đủ tất cả ! Trần Quốc Anh sung sướng huyết sáo một khúc nhạc vui.

Chàng nhủ với lòng :

« - Người tình trong mộng đã là người tình thật. Nàng tiên trên cung Quảng đã bỏ thiên cung về ngự trị nơi động Đào Nguyên họ Trần. »

* * *